

[Finansministeren]

indtægt leverer kun 200 mill. kr., ikke de postulerede 1.000 mill. kr.

Endelig er der provenukonsekvenserne af leasinglovgivningen. Her postulerer man også, at det vil give en betydelig merindtægt. Jeg bliver nødt til at gøre opmærksom på, at der bliver en dobbeltregning.

Når man tæller det hele op, har socialdemokratiet altså ikke som påstået en budgetforbedring på 500 mill. kr., men så er der reelt tale om et underskud på over 1 mia kr. Det kan man så vælge at tage, men det er altså ikke regeringens ønske, og derfor stemmer vi imod alle disse forslag. De er i modstrid med vores økonomiske politik, og de leverer ikke det bidrag til forbedring af statsfinanserne, der er brug for.

Så er der udgiftsforslagene, og jeg skal bare kommentere nogle af de større.

Regeringen ønsker ikke at gå med til en ophævelse af karensdagen. Folketinget har for ganske nylig tilkendegivet, at det ønsker den ordning opretholdt, og man kan vel også sige, at de erfaringer, vi nu har fået for, hvordan den virker, viser, at der er tale om betydelige besparelser, og det er besparelser, som også kommer til udtryk i regeringens ændringsforslag. Vi har rent faktisk underbudgetteret de statsfinansielle virkninger af besparelserne, for vi budgetterede i sin tid med uændret sygefravær, men som bekendt er sygefraværet faldet ganske stærkt. Det samme vil man i øvrigt se i amter og kommuner. Der vil man i 1983 og 1984 registrere en større besparelse på karensdagen, end man oprindeligt havde regnet med.

Så er der en række forslag til merudgifter på boligområdet. Jeg skal om dem sige, at der blev jo i oktober måned af et flertal i folketinget vedtaget en lovgivning – den havde desværre ligget et stykke tid – der fastsætter kvoten for almennyttige boliger og andelsboliger. Det finder jeg er en ordning, som der ikke er grund til at røre ved, så meget desto mere som vi nu kan se, at der for første gang i flere år er ved at komme gang i det private byggeri. Heller ikke på dette felt behøver vi derfor nogen ensidig satsning på kunstige og kostbare statslige støtteordninger.

Undervisningsministeren har haft lejlighed til på regeringens vegne at kommentere en række af de spørgsmål om erhvervsuddannelser og ungdomsarbejdsløshed, vi alle er optaget af, og som der for et øjeblik siden

var en lille debat om, så det skal jeg lade ligge.

Socialistisk folkepartis ændringsforslag har jeg af gode grunde ikke mange bemærkninger til. De præsenterer ganske klart SFs mere principielle synspunkter, og det synes jeg er helt rigtigt at et parti gør ved denne lejlighed, men jeg går ud fra, at SF ikke har stillet ændringsforslagene i forhåbning om, at regeringen ville give dem sine stemmer eller sin anbefaling. Vi har jo en anden opfattelse end SF af de helt centrale problemers løsning.

Så vil jeg godt sige et par ord om fremskridtspartiets ændringsforslag, om hr. Maisteds lille, rolige indlæg her tidligere på dagen, som jeg lyttede til med stor interesse. Jeg lyttede til det med stor interesse, fordi vi naturligvis godt kender fremskridtspartiets principielle holdning til statsfinansernes ønskelige tilstand. Jeg vil godt medgive – det synes jeg er meget vigtigt bliver sagt ved en lejlighed som denne – at når regeringen kan acceptere et underskud på 58 mia kr., så er det slet ikke, fordi vi synes, at det er noget rart tal. Det er overhovedet ikke det, vi taler om. Nej, det, vi taler om, er at acceptere resultatet af en meget, meget stor indsats, og jeg undrer mig over, at hr. Maisted og også andre i hans folketingsgruppe lægger så megen vægt på at bagatellisere den indsats, som de jo selv har været med til at gøre.

Hvis vi går tilbage til august måned sidste år, altså i 1982, måtte man vurdere statsfinansernes udvikling sådan, at vi i 1984 meget nemt – det fremgår bl.a. af en spørgsmålsbesvarelse, som den daværende finansminister gav i politisk-økonomisk udvalg – kunne være endt med et underskud på 95 mia kr. Vi gennemførte på finanslov 1983 meget betydelige besparelser, brutto omkring 17 mia kr., som vokser i 1984 og bliver på nogle og tredivemilliarder kroner brutto, og oven på dem lægger vi nu yderligere 10 mia kr.

Altså, man kan være uenig med regeringen i forslagene, man kan sige: vi vil ikke have en karensdag, eller man kan sige: vi synes, at folk kommer til at betale for meget, hvis de skal køre med bus, eller man kan komme med andre kritiske indvendinger, men man kan ikke komme og sige, at det slet ikke er noget, for det kan enhver se naturligvis er uholdbart. Det er selvfølgelig noget at gennemføre statsfinansielle forandringer af det enorme omfang. Vi skal jo helt tilbage til –